

Не чув я тої бесіди, бо я був з «лайшен менами» на переді. А тут дали мені знати, гей на збіткн. Дав я другому свою лайненбару, а сам лечу тудя. Прибігаю в сам час, — він говорить як з рукава. Зробив я ся ніби дурний, ніби псний, тай питаю: Чи не продали би съте мені кілька льотів? »Чому ві? — каже — як того прийшов сюда«. — Ану покажіть ману! »А ви знаєте читати?« — каже. — Що ви читаєте, покажіть ману. — Дав він мені ману, а я зараз таки перед ним в кавалочки подер. А він дивить ся на ту роботу, тай каже: »Та я тебе сватку ще шні до корту заіакую!« — Певир май до корту, я вже там був, а ти, братчику хапай в руки шуфлю та темнай! — Я звертів ся за люзнов шуфлев, а сей в ноги, я за ним. Ех! як не пуцу за ним шуфлев, а парід аж лсгас від сміху. Аби я здоров був! Ото — кажуть — вуйку, далісте 'му лсцію. Певно вже не піде більнє на геник.

Всі: (Бухають сміхом).

Джек: Дай Боже здоровлє аби він ся з вами десь здибав.

Штіф: Не тра аби він сї зі мною здибав.

Майк: Швіцували бнєсьте, Штіф.

Штіф: Не тра, аби я швіцував.

Джек: З котрого ви повіта, вуйку.

Штіф: Не тра, аби я таким манірулам казав з котрого я повіта. — Як тобі давню не казав. що мій повіт на села розібрали.